

Kansallissosialisten Uutislehti

**NSDAP/AO : PO Box 6414
Lincoln NE 68506 USA
www.nsdapao.org**

#1160

08.06.2025 (136)

Hitler sodassa : Mitä *todella* tapahtui?

kirjoittanut A.V. Schaerffenberg

Osa 7

Luku 6: Kampanja Puolassa

Totuus on niin hauras, että se tarvitsee valheiden henkivartijan suojellakseen sitä."

Winston S. Churchill

Kun sota Puolaa vastaan oli lähes voitettu, "Hitler nousi Reichstagiin kerskailemaan voitollaan puolustuskyvyttömän kansan yli". Näin Walter Cronkite, perinteisten historioitsijoiden ja natsien vastaisten propagandistien äänitorvi, kuvasi vuoden 1939 puolalaisia. Hänen kuvauksestaan on sittemmin tullut historiallinen dogma, jossa Puola kuvataan edelleen rauhaa rakastavana maana, joka oli liian arka ja pieni puolustautuakseen Hitlerin kiusaamiselta. Mutta kuten edellisessä luvussa mainittiin, puolalaiset närkästyttivät brittiläiset ja ranskalaiset liittolaiset kieltäytymällä itsepäisesti rauhanomaisista neuvotteluista. Eivätkä he suinkaan olleet "puolustuskyvytön kansa". Koska nykyaikainen Puola oli luotu

ensimmäisen maailmansodan jälkimainingeissa, marsalkka Jozef Pilsudski ajoi laajoja aseistusohjelmia aggressiivisen ulkopolitiikkansa rinnalla. Hänet tunnettiin sotaisana häirikönä koko Itä-Euroopassa, ja hän kävi kahakoita kaikkien naapureidensa kanssa, myös Sleesian saksalaisten kanssa, jotka olivat itse asiassa "puolustuskyvytön kansa" 1920-luvun alussa, kun hän miehitti heidän maansa räikeästi kansainvälistä oikeutta rikkoen. Jopa liittoutuneiden Versaillesin sopimuksen laatijat paheksuivat puolalaisia aseistariisuttujen saksalaisten raukkamaisesta uhriksi joutumisesta.

Pilsudski järjesti samanaikaisesti täysimittaisen hyökkäyksen Neuvostoliittoa vastaan. Vaikka se epäonnistui, hän esti Neuvostoliiton vastahyökkäyksen Puolaan. Kun kansallissosialismi valittiin valtaan Saksassa, Pilsudski lähetti ilman provokaatiota salaisen lähettilään Pariisiin, jossa ehdotettiin yhteistä hyökkäystä valtakuntaan. Huonosti valmistautuneet ranskalaiset kauhistuivat ja kieltäytyivät harkitsemasta hänen rikollista ehdotustaan julistamattoman sodan aloittamisesta kansakuntaa vastaan, joka oli liian heikko uhataksaan ketään, saati sitten sotaisaa puolalaisia. Pilsudski oli naimisissa juutalaisen naisen kanssa, mikä selitti hänen henkilökohtaisen vihamielisyytensä saksalaisia kohtaan yleensä ja erityisesti kansallissosialismia kohtaan.

Kuten edellisessä luvussa mainittiin, Puolan hallitus allekirjoitti ystävyys-sopimuksen Saksan valtakunnan kanssa tammikuussa 1934. Samaan aikaan Pilsudski lähetti suurlähettiläänsä Millsteinin Liettuaan houkutellakseen kyseisen Baltian maan johtoa yhteiseen sotilasliittoon Saksaa vastaan. Millstein, joka oli Pariisissa toimivan kansainvälisen pankkiiriliike Rothschildin vävy, sai viileän vastaanoton liettualaisilta, joiden vanha pääkaupunki Vilna oli vallattu ja oli edelleen kaksinaamaisen marsalkan hallussa.

Hänen kuoltuaan syöpään tai myrkkyyyn vuonna 1935 puolalainen asevalmistus jatkui ennallaan, mutta jotkut Varsovan viranomaiset alkoivat ymmärtää, että oli itsetuhoista hulluutta vastustaa samanaikaisesti sekä Stalinia että Hitleriä, ja kallistuivat kohti *lähentymistä* Uuden Saksan kanssa. Hitaasti nämä kaksi maata ajautuivat yhteen, kunnes Bullittin seireeninlaulu helposta valloituksesta tuuditti puolalaiset tuhoon. Elokuuhun 1939 mennessä kansan kiihottuminen Hitleriä vastaan Puolan sisällä saavutti kuumeisen tason, mikä johti hillittömiin joukkotekoihin maan 1,5 miljoonaa saksalaista vastaan. Sitä, kuinka monta heistä raahattiin kodeistaan ja hakattiin tai kivitettiin kuoliaaksi, ei ole koskaan pystytty tarkkaan määrittämään, vaikka Punaisen Ristin arvion mukaan heitä oli yli 3 000 miestä, naista ja lasta vuonna 1919 alkaneen kahdenkymmenen vuoden aikana. Pelkästään vuoden 1939 aikana kiivastuneet puolalaiset murhasivat noin 500 saksalaista. Sveitsiläiset asiakirjat, jotka dokumentoivat puolalaisten saksalaisvähemmistöön kohdistamat julmuudet, ovat olleet julkisesti saatavilla yli 60 vuoden ajan, mutta

ne ovat jääneet huomiotta toisen maailmansodan aikaisissa Puolan ja Saksan välisissä suhteissa.

Samaan aikaan kun brittiläiset sotastrategit neuvottelivat Lontoossa puolalaisten nappuloidensa kanssa, Puolan johtava sanomalehti *Kurier Polski* julkaisi banderolli-otsikoita, joissa vaadittiin: "Saksa on tuhottava!". (*Goebbels*, s. 304). Loppukesän 1939 hysteerisiä oloja kuvasi saksalainen sukellusveneen kapteeni Werner Hartmann. "Viikkojen ajan Puolassa oli ollut levottomuuksia", hän muisteli. "Sanomalehdet ja kabareet pilkkasivat saksalaisia. Saksan kansalaisia syytettiin ja pidätettiin ilman perusteita. Etnisiin ryhmiin kuuluvia saksalaisia lynkattiin. Kenraali Ironside (brittiläinen keisarikunnan päällikkö) tarkasti Puolan armeijan. Megalomaaniset pallontallaajat-sotilaat puhuivat Tempelhofin (eli Berliinin) taistelusta ja 'rajasta' Elben varrella. Danzig katkaistiin järjestelmällisesti, ja Gdingenistä --- puolivalmiista betoniharkoista ja puuaidoista koostuvasta skitsofreenisestä muodostelmasta meren rannalla --- piti tulla Itä-Euroopan suuri satama. Sanomalehtien otsikot kertoivat joka päivä uusista ja huolestuttavammista ylilyönneistä, jotka johtuivat tästä kiihtyvistä sovinismista. Kerran väitettiin, että puolalainen laivasto valmistaisi meille Itämerellä Salamiksen, ja aallot värjäytyisivät punaisiksi verestämme aina Rügenin valkoisille kalkkikallioille asti" (33).

Hitlerillä ei kuitenkaan ollut aikomustakaan pelata vihollistensa käsiin aloittamalla sodan, jonka lopputulosta kukaan ei voinut arvata. Hitlerin rautaiseen itsehillintään turhautuneena Varsovan viranomaiset määräisivät mielipuolisesti Puolan erikoisjoukot hyökkäämään pieneen saksalaiseen Gleiwitzin rajakaupunkiin, jonka ne tosiasiassa valtasivat 31. elokuuta 1939. Puolalaiset suorittivat yhteensä noin 35 hyökkäystä Kolmannen valtakunnan itärajojen yli, ja hovihistorioitsijat, jotka pyrkivät esittämään Hitlerin ainoana hyökkääjänä, eivät koskaan mainitse näitä hyökkäyksiä. Nytkin hän pyrki lopettamaan taistelut neuvotteluteitse. Kuten *toisen maailmansodan* natsivastaisen *Marshall Cavendish Illustrated Encyclopedia of World War Two* -teoksen kirjoittajat joutuivat myöntämään: "Saksan hyökkäys Puolaan aloitettiin sen jälkeen, kun Puolan suurlähettiläs Berliinissä kieltäytyi Hitlerin ehdotuksista rauhanomaisen ratkaisun löytämiseksi Danzigin ja käytävän ongelmaan" (22). Kun hänen maataan vastaan hyökättiin, Führerille ei jäänyt muuta vaihtoehtoa kuin määrätä vastatoimet. Niinpä 1. syyskuuta aamulla puolalaiset saivat haluamansa, kun salamasota iski heidän päälleen kuin Jumalan viha.

Juuri tuolloin Duce osoitti päättäväisyytensä rauhan puolesta pyytämällä viiden suurvallan konferenssia Pariisiin 5. syyskuuta "tutkimaan Versaillesin sopimuksen lausekkeita, jotka ovat ongelmien taustalla". Hitler suostui ja kertoi briteille ja ranskalaisille, että hän lopettaisi hyökkäyksensä ja vetäytyisi Puolasta, jos hän saisi pitää saksalaisen Danzigin kaupungin saksalaisena. Tämän välittömästi kohtuullisen pyynnön vastapainoksi läntiset demokratiat suosivat sotaa kaikkine sen mo-

lemminpuolisesti katastrofaalisine seurauksineen.

Puola oli varustautunut kahdenkymmenen vuoden ajan. Ja vilkaisu sen armeijaan riittää osoittamaan, että puolalaiset tuskin olivat "puolustuskyvyttömiä". He saivat liikkeelle miljoona miestä käsittävän armeijan, joka koostui kolmestakymmenestä nykyaikaisesti varustetusta jalkaväkidivisioonasta, joita tuki 100 000 reserviläisen "kansallinen puolustus". *Cavendish Encyclopedia* kuvaa Puolan armeijaa "yhdeksi maailman suurimmista"(22). Puolan jalkaväkeä tuki peräti 300 panssarivaunun muodostama panssariprikaati, mikä kumoaa liittoutuneiden myytin Puolan operoivasta ratsuväestä sen ainoana puolustusvälineenä. Puolalaisilla oli hevosrykmenttejä (yhteensä 37), mutta niin oli kaikilla muillakin maailman nykyaikaisilla valtioilla - myös Saksalla ja Yhdysvalloilla; ratsuväen yksiköt olivat edelleen olennainen osa nykyaikaista sodankäyntiä.

Useimmat toisen maailmansodan opiskelijat eivät tiedä, että puolalaisilla oli käytössään nykyaikainen laivasto, johon kuului viisi sukellusvenettä, neljä hävittäjää, kuusi miinanraivaajaa ja yksi miinanraivaaja. Vaikka nämä joukot vaikuttavat vähäisiltä verrattuna muiden laivastojen vastaaviin, ne olivat Itämeren rajallisiin olosuhteisiin sopivia ja varmasti nykyaikaisempia kuin niiden kömpelö vastustaja, vanhentunut *Schleswig-Holstein*, joka ampui toisen maailmansodan ensimmäiset saksalaiset laukaukset. Varsovan merivoimat jatkoivat taistelua vielä pitkään sen jälkeen, kun pääkaupunki oli kaatunut lokakuussa 1939. Esimerkiksi puoli vuotta myöhemmin, 8. huhtikuuta 1940, puolalainen sukellusvene *Orzel* upotti Itämerellä saksalaisen *Rio de Janeiron*.

Puolalaisilla oli lähes tuhannen lentokoneen lentokalusto. Edistyksellinen P.37 "Elk" keskisuuri pommikone lensi 40 mailia tunnissa nopeammin kuin Saksan paras keskisuuri pommikone, Heinkel He 111H-16, vaikka molemmilla koneilla oli sama hyötykuorma, 5 600 kiloa pommeja kummallakin. Yksimoottorinen PZL P.23 -pommikone oli sodan alussa Puolan ilmavoimien runsain käytössä ollut konetyyppi, ja sitä oli 114 kappaletta ykköslinjan yksiköissä, ja lisäksi 11 kappaletta saatiin korvaavina koneina. Karu *Karas* eli "Karppi" pystyi toimimaan improvisoiduilta kentiltä, ja se kuljetti 1330-kiloisen pommikuorman 186 km/h:n nopeudella, ja se oli aseistettu sekä selkä- että vatsa-ampujan paikoilla, mikä teki siitä paremmin puolustuskykyisen kuin saksalaisista vastaineista, kaksimoottorisista Messerschmitt-110:stä tai Stuka-syöksypommittajista.

Puolan ilmavoimien tärkein hävittäjä oli kuitenkin ketterä PZL P.11, Varsovan *Panstwowe Zakłady Lotnicze* -yhtiön (National Aviation Plants) valmistama korkealentokone. Vaikka P.11 oli hitaampi kuin useimmat Luftwaffen vastustajansa, se oli nopea ja erittäin ketterä. Taitavan lentäjän käsissä (ja monet puolalaiset lentäjät olivat erinomaisia lentäjiä) P.11 oli pelottava vastustaja. Useimmissa toisen maailmansodan historiateoksissa jätetään mainitsematta, että Puolan

kampanjan ensimmäisen ilmavoiton saavutti yksi P.11-lentäjä kahdesta Dornierin keskikokoisesta pommikoneesta. Lyhyen kampanjan aikana menetetyt 285 Luftwaffen lentokonetta todistivat Puolan ilmavoimien taistelukyvvystä.

Vaikka Messerschmitt Me 109E oli ylivoimainen puolalaiseen sotakoneeseen nähden (kuten se oli ylivoimainen kaikkiin muihin tuon ajan maailman hävittäjiin nähden), P.11 oli tasavertainen ja jopa ylivoimainen verrattuna aikalaisten ilmavoimien lentämiin takaa-ajomalleihin eri puolilla maailmaa. P.11 oli yhtä hyvä ellei jopa parempi kuin Venäjän Polikarpov-kaksoiskoneet, Italian CR-42, RAF:n Gloster *Gladiator*, Japanin Mitsubishi A5M (USA:n koodinimi *Claude*) tai amerikkalainen Brewster *Buffalo* - kaikki rintamakoneet vuonna 1939. Puolalaiset lentokoneet eivät suinkaan olleet "suurelta osin vanhentuneita", vaan ne olivat aikansa standardeja tai parempia, ja joskus, kuten *Hirven* tapauksessa, jopa huipuluokan koneita.

Toisen maailmansodan valtavirran kertomuksissa kansallissosialistien voittamat vastustajat kuvataan poikkeuksetta heikkoina tai puolustuskyvyttöminä, jotta propagandakuva Hitlerin kannattajista säilyisi kiusaajina, jotka eivät koskaan pystyisi voittamaan reilua taistelua. Heidän aikomuksensa ovat ilmeisiä ja historian ulkopuolisia. Kymmenettuhannet Wehrmachtin kuolleet, kadonneet ja haavoittuneet alle kuukauden kestäneissä taisteluissa ovat todiste siitä, että saksalaiset eivät vain kävelleet Puolan halki helppoon voittoon. Puolan vastarinnan nimittäminen "turhaksi" tai "säällittäväksi" on niiden maajoukkojen, merimiesten ja lentäjien halventamista, jotka taistelivat niin taitavasti ja urheasti maansa puolesta, vaikka länsiliittoutuneet ja heidän omat johtajansa pettivät heidät. Kuten Adolf Hitler itse myönsi julkisesti Danzigissa kampanjan jälkeen: "Tässä vaiheessa tehkäämme täysi oikeus puolalaisille sotilaille. Puolalaiset ovat taistelleet urheasti monissa paikoissa. Heidän aliupseerinsa tekivät kaikkensa. Heidän upseereiltaan puuttui älykkyyttä. Heidän ylin johtonsa oli täydellinen epäonnistuja. Heidän organisaationsa oli vain puolalainen."

Parempaa esimerkkiä hänen arvionsa paikkansapitävyydestä ei löydy kuin puolalaisten puolustus Danzigin sataman edustalla sijaitsevalla Westerplatten saarella. Vuodesta 1924 lähtien he olivat salaa rakentaneet niemimaata tärkeäksi sotilaalliseksi kauttakulkupaikaksi vastoin Varsovan poliitikkojen lupauksia, joita Kansainliiton neuvottelijat olivat antaneet yrittäessään rauhoittaa Saksan ja Puolan välisen mahdollisen kiistakapulan. Puolalaisen historioitsijan Maciej Jonaszin mukaan "on huomattava, että (aseistetun linnoituksen) kellariasemien sijainnit oli pidettävä salassa, koska niiden olemassaolo kiellettiin laitoksen olemassaoloa säätelevän sopimuksen ehdoissa. Ne pidettiin salassa jopa puolen vuoden välein vaihtuvan vartioston nuoremmalta miehistöltä. Ainoastaan upseerit ja ylemmät aliupseerit tiesivät maanalaisista taisteluasemista ... " (66). Tämä tiukan salassapidon

verho kätki sisäänsä betonilla vahvistetun, huipputason aseistetun laitoksen, joka koostui lukuisista konekivääriasemista, kranaatinheittimistä ja tykistöä, joita miehitti eliittijoukkojen komppania. Tällaisen salaisen, jopa laittoman linnoituksen olemassaolo *viisitoista vuotta* ennen toisen maailmansodan puhkeamista paljasti Puolan valmistautumisen konfliktiin Saksan kanssa ja kauan ennen kuin Hitler, jota edelleen syytetään vihamielisyyksien provosoimisesta Puolaa vastaan, astui virkaansa.

Syyskuun 1. päivänä saksalaiset, jotka eivät tienneet Westerplatten puolustuksen laajuudesta, aloittivat rintamahyökkäyksen Westerplatten kimppuun, mutta heidät ammuttiin alas ennen kuin he pääsivät lähellekään piilossa olevaa linnoitusta, sillä puolalaisten 75 mm:n kenttätykki murskasi heidän panssaroidun hyökkäyksensä. Pelastukseksi saapui vanhempi sotalaiva *Schleswig-Holstein*, joka oli peräisin menneeltä rahtilaivojen aikakaudelta, vuosimallia 1909. Jonasz kirjoittaa, että puolalainen kenttätykistö "havaittiin taistelulaivan tähystäjien toimesta, ja sitä vastaan suunnattiin välittömästi raskas tuli. Ensimmäinen laivaston luoti osui puun runkoon, jonka alla 75 mm:n tykki sijaitsi, ja kaksi seuraavaa tulivat niin lähelle, että tykki oli täysin toimintakyvytön. (Saksalaiset korjasivat ja käyttivät tykkiä myöhemmin, ja sen ura päättyi lopulta Stalingradin taskussa)" (68, 69).

Vanha, urhea sotaratsu kesti päivän ja ampui yhä enemmän suoria osumia laitokseen. "Tätä raakaa tulitusta, jonka aikana taistelulaiva ampui valtavia tykkejään laitokseen vain 400 metrin etäisyydeltä, jatkui kello 21:00 asti. Se sai puolalaiset evakuoimaan Strong-point Promin, jonka henkilökunta vetäytyi auttamaan vartiotupa ykkösen miehittämisessä. Vääpeli Gryczman todisti tulen voimakkuudesta antaessaan vetäytymiskäskyn: "Olen selvinnyt kahdesta sodasta, mutta en ole koskaan nähnyt mitään tällaista!"".

Puolan Westerplatte kesti viikon saksalaisia vastaan, jotka saattoivat olla ritarillisia päättäväistä vihollista kohtaan. "Antautumisen jälkeen", Jonasz raportoi (71), "puolalaiset upseerit saivat pitää sapelinsa merkinä kunnioituksesta, jonka puolustus oli ansainnut vastustajiensa keskuudessa." Puolalaiset saivat 15 kuolonuhria, kun taas 200-300 heidän vastustajistaan makasi kuolleina.

Puolan 30 divisioonaa, yhtä panssariprikaatia ja 842 operatiivista lentokonetta vastaan Saksalla oli käytössään 106 divisioonaa, kuusi panssaridivisioonaa ja 3 000 lentokonetta. Vertailu on kuitenkin harhaanjohtava, koska yli puolet näistä Wehrmachtin joukoista oli oltava hetken mielijohteesta valmiina Ison-Britannian ja Ranskan odotettavissa oleviin hyökkäyksiin lännessä. Vaikka saksalaisilla oli puolalaisiin nähden lukumääräinen ja teknologinen ylivoima, heidän etunsa ei ollut niin selvä kuin paperilla näytti.

Puolan johtajilla ei koskaan ollut harhakuvitelmia siitä, että he voisivat voittaa Hitlerin yksin. Heidän strategiansa viivyttää Saksan etenemistä siihen asti, kunnes

länsiliittoutuneet tulevat apuun, perustui tietenkin täysin Yhdistyneen kuningaskunnan ja Ranskan lupauksiin. Kenraali Tadeusz Kutrzeba, Puolan sotilaskatemian johtaja, joka oli kampanjan aikana kuuluisa Bruza-joen vastahyökkäyksen komentajana, tiesi, että "on välttämätöntä odottaa apua Ranskalta. Puola joutuu turvautumaan omiin joukkoihinsa kuudesta kahdeksaan viikkoa, vaikka ranskalaiset reagoivatkin nopeasti". Mutta Führerillä ei ollut aikomustakaan antaa heille niin paljon aikaa. Ranskan ylipäällikkö, kenraali Gamelin, sanoi: "Tunnen Puolan armeijan täydellisesti. Sen joukot ovat erinomaisia ja sen komentajat ovat ylistämättömiä. Puolalaiset kestävät, emmekä hukkaa aikaa tullessamme heidän avukseen. Puolalaiset sinnittelevät ainakin kuusi kuukautta, ja me tulemme heidän avukseen Romanian kautta."

Tällainen ajattelu perustui kuitenkin ensimmäisen maailmansodan vanhentuneisiin strategioihin. Liittoutuneiden komentajat olettivat tarvitsevänsä vähintään kolme viikkoa joukkojensa valmisteluun, ja siihen mennessä saksalaiset olivat jo lopettaneet sodan Puolassa. Wehrmachtin nopeasta etenemisestä järkytyneinä ranskalaiset yrittivät käynnistää operaatioita Länsi-Saksan puolustusta vastaan Rein- ja Mosel-jokien välissä. Ranskalta kesti kuitenkin viikon organisoida hyökkäyksensä, koska se oli täynnä komiteoiden vastuuttomuutta ja demokratiolle kaikkialla ominaista korruptiota.

Siihen mennessä se oli käynnistetty ennenaikaisesti ja vähemmän kuin puolivahingossa. Saksalaiset tunkeutuivat Puolaan paljon nopeammin ja syvemmälle kuin liittoutuneiden komentajat osasivat kuvitella, ja hyökkäyksen johtaja kenraali Gaston Pretelat joutui ankaran poliittisen paineen alaiseksi hyökätä Länsi-Saksaan heti, olipa se valmis tai ei. Hän kokosi kiireesti Ranskan 2. armeijaryhmän 31 divisioonaa, mukaan lukien 14 ensimmäisen linjan yksikköä. Huolimatta tästä hänen komennossaan olevasta mahtavasta joukosta Pretelat eteni rohkeasti saksalaisten 1. armeijaa vastaan, joka oli ylivoimaisesti alakynnessä ja jolla oli vain 17 divisioonaa. Ranskalaiset huomasivat kauhukseen, että Saksan rajaa suojaava Siegfried-linja oli liian kaukana rintaman takana, mikä pakotti heidän tykistönsä asettumaan vihollisen tulituksen alle ennen kuin he pystyivät hyökkäämään puolustukseen. Lisäksi Siegfried-linja osoittautui läpäisemättömäksi 155 mm:n kranaateille. Jopa sen jälkeen, kun ranskalaiset olivat tuoneet esiin 220 mm:n ja 280 mm:n tykkinsä - maailman suurimmat tykit - Siegfried-linjan raudoitettusta betonista rakennettu puolustus pysyi vahingoittumattomana, vaikka Pretelatin tykistö oli nopeaa ja erittäin tarkkaa. Siegfried-linja kesti ja antoi uuden merkityksen termille "saksalainen teräs".

Samaan aikaan kenraali Edouard Requinin 4. armeija, jonka vasen kylki oli Saaren varrella, valtasi 7,5 mailia saksalaisten aluetta. Samaan aikaan kenraali Conden 3. armeija otti haltuunsa Warndtin metsän eteläosan. Näistä asemista

Pretelat valmisti 17. syyskuuta avattavaa suoraa hyökkäystä Siegfried-linjaa vastaan. Siihen mennessä Varsova oli kuitenkin piirretty ja puolalaiset armeijat ajettu takaa. Lisäoperaatiot vaikuttivat turhilta, joten ne peruttiin. Ironista kyllä, Pretelatin hyökkäyksen suunniteltu ajankohta oli sama päivä, jolloin venäläiset joukot tunkeutuivat Itä-Puolaan, tapahtuma, joka oli tarkoitus sovittaa yhteen Ranskan kanssa, jotta Saksa saataisiin puristettua väliin. Mutta ainakin ranskalaiset yrittivät täyttää oman osuutensa sopimuksesta, vaikkakin puoliväkisin. Britit, joilta puolalaiset olivat saaneet kaikenlaisia vakuuttavia vakuutuksia sotilaallisesta avusta, eivät koskaan nostaneet sormeakaan auttaakseen heitä. Englantilaisilla ei ollut keinoja eikä aikomusta pelastaa Puolaa, jonka puolesta he olivat nyt innokkaita käymään sotaa Saksa vastaan, millä verukkeella tahansa.

Se, mikä todella kukisti puolalaiset ja samalla pysäytti länsiliittoutuneiden hyökkäykset, oli nopeasti etenevien moottoroitujen panssarijoukkojen ja Luftwaffen tiivis yhteistyö. Tällainen uudenlainen koordinointi riippui siitä, että paikalliset ilmavoimien komentajat työskentelivät yhdessä maassa olevien upseerien kanssa. Tämä ainutlaatuinen, erittäin tehokas joukkojen välinen yhdistelmä oli tuntematon muiden kuin kansallissosialististen sotilaspiirien luokkatietoisessa rakenteessa. Se oli seurausta luokkayhteistyön hengestä, jolla Adolf Hitler oli innoittanut kansaansa. Junker Ju 87 Stukat toimivat lentävänä tykistönä ja räjäyttivät reikiä vihollisen aseisiin, joiden läpi panssarivaunut vyöryivät suuriina joukkoina.

Luftwaffen päällikkö Reichsmarschall Hermann Göring piti tätä lentokoneiden ja panssarivaunujen ennennäkemätöntä taktista käyttöä parhaana keinona tyrmätä Puola ennen kuin ranskalaiset ehtivät organisoida vakavan uhan Länsi-Saksan heikkoa puolustusta vastaan. Saksan ilmavoimien divisioonat iskivätkin valtavia aukkoja Puolan linnoituksiin rajan tuntumassa. Niiden kautta eteläisen armeijaryhmän etulinja ryntäsi 1. syyskuuta aamulla. Junker-, Heinkel- ja Dornierpommikoneet katkaisivat edelleen vihollisjoukkojen elintärkeät linjat maalla, erityisesti kaikki tiet ja rautatiet, jotka kuljettivat puolalaisia vahvistuksia ja tarvikkeita rintamalle. Ne eristivät taistelukentän toisensa jälkeen ja lamauttivat siten tietoliikenneyhteydet ja kuljetukset sekä estivät panssarivaunujen joukkovoimaiset vastahyökkäykset.

Tämän ensimmäisen *salamasodan* eli "salamasodan" elintärkeä tavoite oli Puolan vaarallisten ilmavoimien välitön tuhoaminen maassa. Luftwaffe sai kuitenkin kiinni ja tuhosi vain 30 viholliskonetta, jotka olivat vielä pysäköitynä lähellä ja halleissaan. Puolalaiset olivat viisaasti levittäneet sotakoneensa ympäri maata lukuisille kentille. Näin ollen heidän ilmavoimansa oli tuhottava ilmataistelussa. Ja niin tapahtuikin. P-23-koneet nähtiin laajalti toimintaa kampanjan kahden ensimmäisen viikon aikana hyökkäämällä saksalaisten moottoroituja ja panssarikol-

onna vastaan. Messerschmitt-lentäjät kuitenkin tuhosivat syöksypommikoneet ennen kuin useimmat niistä ehtivät lähestyä kohteitaan. Merkittävät Karas-yksiköt kärsivät yli 85 prosentin tappiot, ja jäljelle jäi vain 17 "Carpia", jotka raahautuivat rajan yli Romaniaan, jossa ne häpeällisesti takavarikoitiin.

Mutta puolalaiset taistelivat urheasti ja päättäväisesti. Syyskuun 7. päivänä Puolan ilmavoimat saavuttivat suurimman yksittäisen ilmavoittonsa pudottamalla 15 saksalaiskonetta yhdessä taistelussa. Varsovassa oli käytössä huipputekninen ennakkovaroitusjärjestelmä, joka yllätti Luftwaffen lentäjät. Aina kun he saapuivat Puolan pääkaupunkiin, P.11-hävittäjien parvet odottivat heitä. Puolan ilmavoimien majuri F. Kalinowskin mukaan "Varsovan ympärille oli kesällä 1939 perustettu tarkkailupisteiden verkosto, jonka tarkoituksena oli varoittaa varhaisessa vaiheessa lähestyvistä viholliskoneista, ja näiden tarkkailupisteiden tehtävänä oli välittää tiedot radiolla ja puhelimitse takaa-ajoprikaatin operaatiokeskukseen, josta annettiin kaikki torjuntakäsky".

Kun Luftwaffen lentäjät taistelivat ilmatilan hallinnasta, heidän päätehtävänsä, eli taistelutoveriensa tukeminen maassa, häiritsi heitä. Näin ollen 15.-18. syyskuuta puolalaiset 11. ja 38. divisioonat, jotka kuuluivat Sosnkowski-ryhmään, mursivat kolme saksalaisen 14. armeijan tekemää piiritysyritystä. Puolalaiset marssivat koko yön ja taistelivat päivällä ja kukistivat kaikki Wehrmachtin yritykset estää heitä ylittämästä strategisesti tärkeää San-jokea. He saivat saksalaisilta haltuunsa 20 tykistökappaletta ja 180 ajoneuvoa. Aiemmin 4. panssaridivisioonan panssari-vaunut oli lyöty takaisin niiden epäonnistuneessa yllätyshyökkäyksessä Varsovaan. Kun 35. panssarirykmentti ja 12. kiväärirykmentti etenivät pääkaupungin esikaupunkialueiden läpi, ne joutuivat itse asiassa itse kaupungista käsin suunnatun tykistötulen kohteeksi. Ne kärsivät raskaita tappioita ja joutuivat vetäytymään. Mutta ei kaukana heidän takanaan rynnisti mahtava 10. armeija. Se nousi Veikseliin Gora Kalwarian kohdalla, jossa se tuhosi täysin Lotzin eliittiarmeijan.

Puolan ylipäällikkö, marsalkka Rydz-Smigly, oli kauhuissaan ensimmäisten taistelujoukkojensa nopeasta tuhoutumisesta ja määräsi yleisen, viivyttävän vetäytymisen itään. Mahtavat Pomorzen ja Poznanin armeijat, joihin kuului neljä jalkaväkidivisioonaa ja kaksi ratsuväkiprikaattia - kokonainen armeijaryhmä - johtivat tätä taisteluvetäytymistä kohti Varsovaa. Ne asettuivat asemiin Kutnon lähelle, Bzura-joen varrelle, noin 65 kilometriä pääkaupungista länteen, kenraali Kutrzeban komennossa. Kun puolalaiset yrittivät ylittää joen 10. syyskuuta, saksalaiset joutuivat lukumäärällisesti heikomman 10. armeijan vastarintaan, joka oli rynnistänyt Lodzista estääkseen heidän kulkunsa.

Puolalaiset tarttuivat aloitteeseen ja käynnistivät oman vastahyökkäyksensä, ja he hyökkäsivät raivokkaasti, valloittivat sillanpääasemat Lowiczin lähellä ja työn-

sivät saksalaisen 30. jalkaväkidivisioonan takaisin. Kymmenes armeija katkaistiin tarvikkeistaan, ja Wehrmachtin eteläisen armeijaryhmän koko sivustaa uhattiin yhtäkkiä. Kauhea sekasorto oli uhkaamassa ja koko kampanja vaarassa, kun Luftwaffe lensi apuun. Henschel 123 -hyökkäyslentokoneet ja Stuka-hyökkäyspommikoneet, jotka lensivät kahdeksan tai useampia lentoja päivässä, murskasivat vihollisen hallussa olevat sillanpääasemat ja lamauttivat puolalaiset puolustusasemat Działoszyńin ja Czystochowan ympärillä. Kaksimoottoriset Messerschmitt Me-110-koneet strafsivat suuria joukkoja kenraali Kutrzeban parhaita joukkoja, joita Dornier- ja Heinkel-keskipommikoneet tuhosivat entisestään. Puolalaiset ja heidän hevosensa menivät paniikissa sekaisin pommien ja kranaattien pitkäaikaisen putoamistulvan keskellä.

Saksan 8. armeija pystyi nyt yhdistämään voimansa piiritettyyn 10. armeijaan, ja uusien ilmaiskujen ansiosta sen moottoridut ja panssaridivisioonat pystyivät työntymään pohjoiseen ja lyömään Pomorzen ja Poznanin armeijoiden yhdistettyä armeijaa sivustaan. Tuskallisesti haavoittuneiden käärmeiden lailla ne iskeytyivät saksalaisia vastaan Lowiczin ja Sochaczewin ympäristössä, jossa käytiin uskomattoman rajuja lähitaisteluja, kunnes puolalaiset vähitellen saarrettiin ja katkaistiin Kutnon kohdalla. Viikon kestänyt kiihkeä ja divisioonan mittakaavassa käyty taistelu päättyi 10. syyskuuta 170 000 puolalaisen sotilaan antautumiseen.

Luftwaffen pommikoneet hyökkäsivät heti menestyksensä jälkeen puolalaisen 7. divisioonan kimppuun, joka vielä sinnitteli Czystochowassa. Luftflotte 4:n koko päivän kestänyt taukoamaton ilmatorjunta ja pommitus pakotti koko divisioonan antautumaan *joukoittain*, mikä oli ensimmäinen kerta, kun ilmavoimat olivat pakkaneet näin suuria maajoukkoja laskemaan aseensa. Vain viisi päivää myöhemmin Luftflotte 4:n lentäjät toistivat historiallisen voittonsa pakottaessaan vielä suuremman määrän vihollisjoukkoja antautumaan Radomin eteläpuolella, jossa puolalaisia ympäröi panssarivaunujen rautakehä.

Bzuran taistelu oli päättynyt, mutta ei Rydz-Smiglyn toiveet siitä, että Wehrmachtin etenemisen pysäyttäminen mahdollistaisi Ranskan hyökkäykset Länsi-Saksaan. Itse asiassa kenraali Pretelatin miehet olivat jo aloittaneet hyökkäyksensä Siegfried-linjalle. Ranskan väliintulo alkoi todellakin vaikuttaa Puolan kampanjaan, sillä Göring veti yhtäkkiä 400 keskisuurta pommikonetta lisää länsirintamalle juuri kun Varsovan ilmaoperaatiot olivat käynnistymässä sen päättäväisiä puolustajia vastaan, jotka pelasivat aikaa. Kunnioitetut Junkers Ju-52:t, kömpelöt kuljetuskoneet, joutuivat hätätilanteessa pommikoneiksi, mihin ne olivat täysin sopimattomia. Vain kolmekymmentä "Auntie Jusia" oli pakattu laatikoihin kahden kilon fosforipommeja. Kaksi sotilasta, jotka oli määrätty kuhunkin Junkersiini, kirjaimellisesti kantoi ne ulos lastiruuman luukuista!

Lopettaakseen Puolan kampanjan mahdollisimman nopeasti Hitler puuttui en-

simmäistä kertaa taisteluihin. Tähän asti hän oli antanut kenraaleilleen vapaat kädet sodan johtamisessa. Mutta he eivät liikkuneet tarpeeksi nopeasti. Führer oli halunnut tuhota Puolan kolmessa viikossa, jotta hänellä olisi riittävästi aikaa valmistella puolustuksensa liittoutuneiden odotettua hyökkäystä vastaan lännestä, joka oli itse asiassa jo alkanut. Kaapatakseen loputkin puolalaiset joukot Veikselin itäpuolella hän määräsi 14. armeijan siirtymään L'vovista koilliseen. Sen XIX panssarijoukot onnistuivat ansassa, ja kampanja oli käytännössä ohi. Varsova oli nyt täysin saarrettu. Puolan kaikki asevoimat olivat joko tuhoutuneet tai ne oli lyöty lukkoon, joten pääkaupungin puolustaminen oli järjetöntä. Saksalaiset käskivät puolustajia antautumaan rauhanomaisesti ja välttämään näin tarpeetonta verenvuodatusta. Puolalaiset luottivat kuitenkin yhä länsiliittoutuneiden pelastukseensa ja kieltäytyivät. Vastauksena Göring keskitti 1 776 pommituslentoa vain 48 tunnin aikana ja pakotti Varsovan antautumaan 27. syyskuuta. Saksan 8. armeijan komentaja, kenraali Blaskowitz, ei pahoinpidellyt sen puolustajia, vaan myönsi heille sodan kunniamerkit. Tämä ele kuvasti hienosti hänen ja Wehrmachtin ritarillisuutta ja inhimillisyyttä, jotka myöhemmin osoittautuivat suurimmaksi osaksi puuttuvan liittoutuneilta.

Kampanja oli ollut lyhyt mutta raju, ja siinä oli kuollut 10 572 saksalaista, 3 400 kadonnutta (oletettavasti kuollutta) ja 30 322 haavoittunutta. Yli 694 000 puolalaista joutui vangiksi. Ennen Varsovan antautumista Rydz-Smigly, Beck ja kaikki muut, joiden ylimielisyys ja ahneus oli johtanut tähän, jättivät Puolan kansan kurjuuden keskelle pakenemalla Romaniaan. Sieltä kenraali Gamelinin lupaamien ranskalaisten joukkojen piti pelastaa Puola ajoissa. Mutta kaikki, mitä puolalaiset salaliittolaiset löysivät Romaniasta, oli internointi. Toiset puolalaiset pakenivat Englantiin, juuri siihen maahan, joka oli pettänyt heidän maansa, jatkamaan aivotonta ja itsetuhoista taistelua Hitleriä vastaan. Kuten kävi ilmi, nämä verraton hölmöt elivät nähdäkseen sen päivän, jolloin heidän petollisten brittitovereidensa neuvostoliittolainen liittolainen paljastui syylliseksi noin 15 000 puolalaisen teloitamiseen Katynin metsän verilöylyssä huhtikuussa 1943.

Kun Puolan maanpaossa oleva liittoutuneita kannattava hallituksen johtaja, kenraali Wladyslaw Sikorski vaati hirmutekojen tutkimista, Britannian salainen palvelu murhasi hänet kolme kuukautta myöhemmin Gibraltarilla järjestetyssä lento-onnettomuudessa, koska pelkäsi hänen suututtavan Stalinin aikana, jolloin Britannia tarvitsi Neuvostoliiton osallistumista. Kun Churchill ja Roosevelt sivuuttivat puolalaisten liittolaistensa joukkomurhat, jotka olivat aiemmin tuottaneet heille niin paljon propaganda-arvoa, he luopuivat heistä täydellisesti su-rullisenkuuluisassa Teheranin konferenssissa, kun he luovuttivat Puolan kokonaisuudessaan Neuvostoliiton demonien haltuun.

Sitä vastoin Hitler halusi säilyttää itsenäisen Puolan valtion, mutta Stalin esti

häntä tekemästä sitä, sillä hän vaati Puolan jakamista hinnaksi sotimattomuudesta (*Cavendish*, 37). Neuvostoliitto ei varmasti ollut oikeutettu mihinkään erityiskoh- teluun, sillä se piti vain marginaalisesti kiinni hyökkäämättömyyssopimuksen osuudestaan hyökkäämällä Puolaan *sen jälkeen*, kun kampanjasta oli jo päätetty 17. syyskuuta. Ne pelkäsivät puolalaisia, jotka olivat melkein kaataneet kommu- nistisen imperiuminsa vajaan kaksikymmentä vuotta aiemmin, kun marsalkka Pilsudskin armeijat olivat hyökänneet Neuvostoliittoon. Tästä johtui heidän pelku- rimainen kostonsa tälle voitetulle kansalle.

Puolan petos näytti ruokkivan itseään. Elokuussa 1944 puolalaiset järjestivät Neuvostoliiton radiolähetyksen kehotuksesta, jossa luvattiin massiivista venäläistä tukea, aseellisen kansannousun saksalaisia miehitysviranomaisia vastaan. **Waffen- SS** vastasi tuhoamalla Puolan pääkaupungin savuaviksi raunioiksi hyökkäyksillä, jotka olivat paljon tuhoisampia kuin Luftwaffen ilmaiskut vuonna 1939. Kun puo- lalaiset taistelivat jälleen kerran jänishullua ja tuhoon tuomittua taistelua saksalaisia vastaan, he näkivät puna-armeijan joukkojen olevan valmiina autta- maan Varsovan itäisillä laitamilla. Mutta Stalin käski joukkojensa vetäytyä ja antaa puolalaisten "haudutella omissa mehuissaan". Kun britit pyysivät lupaa aina- kin lentotarvikkeiden pudottamiseen Varsovaan, hän kieltäytyi. Pian sen jälkeen kansannousu kukistettiin raskain tappioiden. Jälleen kerran puolalaiset olivat an- taneet huijata itseään sellaisten ulkomaalaisten läpinäkyvillä lupauksilla, jotka pit- ivät heidän maataan pelkkänä pelinappulana vieraiden tavoitteiden saavut- tamiseksi.

Kaikki tämä ja paljon muuta puolalaiset kärsivät siitä, että he kieltäytyivät otta- masta huomioon Adolf Hitlerin järkevää pyyntöä: yhden ainoan kaupungin pa- lauttamista, joka ei kuulunut heille. Kuinka vähäpätöiseltä, jopa mitättömältä tämä neuvoteltavissa oleva asia tuntuukaan verrattuna siihen valtavaan tuhon, kuoleman ja kärsimyksen panoraamaan, joka seurasi Puolalle ja muulle maailmalle!

Epäilemättä mikään muu maa ei olisi pystynyt kukistamaan Puolan miljoonan miehen asevoimia alle kuukaudessa. Liittoutuneiden suunnitelmat viivyttää Saksan etenemistä ja antaa näin Ranskalle riittävästi aikaa hyökätä lännessä olivat tuon ajan strategisten standardien mukaan järkeviä. Kukaan, eivät edes Hitlerin omat kenraalit, eivät uskoneet, että puolalaisia voitaisiin voittaa vain kolmessa viikossa. Hitler ansaitsee suurimman osan voitosta, ennen kaikkea siksi, että hän piti kiinni maata tukevasta ilmavoimasta ja piiritti vihollisjoukot laajamittaisesti Veikselin itäpuolella, missä puolalaiset menettivät kaikki toiveet pitkäaikaisesta vastarinnasta.

Kampanja oli todellakin kansallissosialistien nerokkuuden ja rohkeuden riemu- voitto ahdasmielisistä salaliittolaisista, jotka yrittivät murskata valkoisen rodun suurimman toivon. Mutta se oli myös katastrofaalinen arvokkaalle kansalle, jonka

ahneet poliitikot ja ulkomaalaiset, joilla oli Puolan ulkopuolisia tavoitteita, pettivät. Vielä pahempaa oli, että vuoden 1939 arjalaisten miesten keskinäinen teurastus Puolassa oli tragedia läntiselle sivilisaatiolle, josta alkoi sen suuri veljessota ja lännen todellinen rappio.

NSDAP/AO on maailman suurin Kansallissosialistisen propagandan toimittaja!

Painettuja ja verkkojulkaisuja useilla kielillä

Satoja kirjoja monilla kielillä

Satoja web-sivustoja monilla kielillä

SS Defender
against Bolshevism
by Reichführer SS Heinrich Himmler
**FOR-DANMARK!
MOD BOLCHEVISMEN!**

Translated from the SS Original

Julius Streicher der Hitlers Picture Book
The Poisonous Mushroom

Translated from the Third Reich Original
Der Giftpilz

Hitler in Italy
HITLER in ITALIEN

English / German Deutsch / English

SS Viewpoint - Vol. 9
Wife and Family

Theodor Fritsch
The Sins of High Finance

Luftwaffe War Art
Die Luftwaffe im Bild

English - German / Deutsch - English

BOOKS - Translated from the Third Reich Originals!
www.third-reich-books.com

NSDAP/AO
Fight Back!

nsdapao.org

Contact us to find out how YOU can help!